

- 8) I øvrigt frifindes de sagsøgte.
 9) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 8. april 2003

i sag C-244/00, Van Doren + Q. GmbH mod Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH, Michael Orth (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) (¹)

(»Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 1 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — bevis — stedet, hvor varerne første gang er markedsført af varemærkeindehaveren selv eller med dennes samtykke — indehaverens samtykke til markedsføring inden for EØS«)

(2003/C 135/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-244/00, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Van Doren + Q. GmbH mod Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH, Michael Orth, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF samt af artikel 7, stk. 1, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), som ændret ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFT 1994 L 1, s. 3), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann (refererende dommer), A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En bevisregel, hvorefter konsumtion af varemærkeretten udgør et forsvarsanbringende for tredjemand, der sagsøges af varemærkeindehaveren, således at betingelserne for konsumtionen principielt skal bevises af tredjemand, der gør den gældende, er forenelig med fællesskabsretten, og navnlig med artikel 5 og 7 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, som ændret

ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Hensynet til beskyttelsen af de frie varebevægelser, der navnlig sikres i artikel 28 EF og 30 EF, kan dog gøre det nødvendigt at gøre undtagelse fra denne bevisregel. Såfremt tredjemand således er i stand til at godtgøre, at der består en reel risiko for opdeling af de nationale markeder, hvis han selv bærer denne bevisbyrde — især når varemærkeindehaveren markedsfører sine varer inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ved hjælp af et eneforhandlersystem — påhviler det varemærkeindehaveren at bevise, at varerne oprindeligt er markedsført af ham selv eller med hans samtykke uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Såfremt dette bevises, påhviler det derefter tredjemand at bevise, at der foreligger et samtykke fra tredjemand til den efterfølgende markedsføring af varerne inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-305/00, Christian Schulin mod Saatgut-Treuhandverwertungsgesellschaft mbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Frankfurt am Main) (¹)

(»Sorter — beskyttelsesordning — artikel 14, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2100/94 og artikel 8 i forordning (EF) nr. 1768/95 — landbrugernes anvendelse af høstudbyttet — pligt til at meddele oplysninger til indehaveren af EF-sortsbeskyttelse«)

(2003/C 135/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-305/00, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Frankfurt am Main i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Christian Schulin mod Saatgut-Treuhandverwertungsgesellschaft mbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 14, stk. 3, sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 227, s. 1) og artikel 8 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende landbrugsundtagelsen i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 173, s. 14), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans,

D.A.O. Edward, S. von Bahr (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 14, stk. 3, sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse, sammenholdt med artikel 8 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende landbrugsundtagelsen i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2100/94, skal ikke fortolkes således, at de giver indehaveren af en EF-sortsbeskyttelse mulighed for at anmode en landbruger om de oplysninger, der er beskrevet i disse bestemmelser, når indehaveren ikke har holdepunkter for, at denne landbruger med henblik på formering på marken på egen bedrift har anvendt eller vil anvende høstudbytte fra egen bedrift erhvervet ved udsåning af formeringsmateriale af en sort, bortset fra hybrider og syntetiske sorter, der er omfattet af denne beskyttelse, og som tilhører en af de landbrugsafgrøder, der er nævnt i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2100/94.

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-437/00, Giulia Pugliese mod Finmeccanica SpA, Betriebsteil Alenia Aerospazio (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesarbeitsgericht München) (¹)

(»Bruxelles-konventionen — artikel 5, nr. 1 — retten på opfyldelsesstedet for kontraktforpligtelsen — arbejdskontrakt — det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde — en første arbejdskontrakt, hvorefter arbejdsstedet befinder sig i en kontraherende stat — en anden arbejdskontrakt, som er indgået under henvisning til den første, og hvorefter arbejdstageren udfører sit arbejde i en anden kontraherende stat — den første arbejdskontrakt stillet i bero i den tid, hvori den anden kontrakt gennemføres«)

(2003/C 135/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-437/00, angående en anmodning, som Landesarbeitsgericht München (Tyskland) i medfør af protokollen af 3. juni

1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Giulia Pugliese mod Finmeccanica SpA, Betriebsteil Alenia Aerospazio, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1), har Domstolen, sammensat af D.A.O. Edward, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer), S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse, skal fortolkes således, at i tilfælde, hvor en arbejdstager fører sag mod den første af to arbejdsgivere, kan det sted, hvor arbejdstageren opfylder sine forpligtelser over for den anden arbejdsgiver, betragtes som det sted, hvor han sædvanligvis udfører sit arbejde, når den første arbejdsgiver, i forhold til hvilken arbejdstagerens forpligtelser er stillet i bero, på tidspunktet for indgåelsen af den anden kontrakt selv har haft en interesse i udførelsen af den ydelse, arbejdstageren skal erlægge over for den anden arbejdsgiver på et sted, som er fastlagt af denne arbejdsgiver. Det skal afgøres efter en samlet bedømmelse, under hensyn til alle omstændigheder i den konkrete sag, om der består en sådan interesse.
- 2) Konventionens artikel 5, nr. 1, skal fortolkes således, at det sted, hvor arbejdstageren udfører sit arbejde, i forbindelse med arbejdskontrakter er det eneste opfyldelsessted for en forpligtelse, som kan tages i betragtning med henblik på at fastlægge, hvilken ret der har kompetencen.

(¹) EFT C 61 af 24.2.2001.